

Τότε, δεν υπήρχαν ηλεκτρονικά φρουτάκια. Πιθανόν να βρίσκονταν κάποιοι χειροκίνητοι κουλοχέρηδες αλλά τον Κωστογερακάρη δεν ήταν αυτοί που τον απασχολούσαν. Κάθισε κι έγραψε τα αιτήματά του σ' ένα φύλλο χαρτί και περίμενε την ευκαιρία να τα παραδώσει αρμοδίως. Εκείνο τον καιρό, ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης είχε κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος με τη μνήμη του ελληνικού λαού. Όπως άλλωστε, και ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης μετά από περίπου ένα αιώνα.

Ο Δηλιγιάννης είχε καταφέρει να σκορπίσει μέσα σε δυο χρόνια όλα όσα είχε πετύχει να συμμαζέψει ο Χαρίλαος Τρικούπης με αιματηρές οικονομίες και αυστηρή λιτότητα, είχε ζήσει την αποδημία του άσπονδου εχθρού του πρώτα στο Παρίσι κι έπειτα «στας αιωνίους μονάς», είχε βιώσει τη δόξα να είναι πρωθυπουργός της Ελλάδας όταν η Αθήνα φιλοξένησε τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1896, είχε οδηγήσει τη χώρα στην ατίμωση και στην ήττα του πολέμου του 1897 με την Τουρκία και, παρ' όλα αυτά, τα είχε καταφέρει να επανεκλεγεί πρωθυπουργός στις εκλογές του 1902. Στα 1905, το Εθνικό κόμμα του κέρδισε 142 έδρες, έναντι 80 των Τρικουπικών του Γ. Θεοτόκη και είκοσι ανεξάρτητων.

Στον βασιλικό λόγο (των προγραμματικών δηλώσεων), ο Δηλιγιάννης είχε εμμέσως πλην σαφώς εξαγγείλει πολιτική λιτότητας, αυτή που εφάρμοσε πριν από μια δεκαετία ο Τρικούπης κι έφαγε το κεφάλι του. Τα νομοσχέδια των περικοπών και των φόρων άρχισαν να έρχονται για ψήφιση στη Βουλή, με ρυθμό ριπών. Ο κόσμος άρχισε να βαρυγκωμά. Ο Δηλιγιάννης προσπαθούσε να περάσει για προστάτης της οικογένειας και του προϋπολογισμού των νοικοκυριών. Με τυμπανοκρουσίες έφερε στη Βουλή το νομοσχέδιο με το οποίο θα προστάτευε την δημόσια ηθική και τις αποταμιεύσεις των μέσων και κατώτερων εισοδηματικών τάξεων, αυτών που αποκαλούνταν «στρώματα εθνικής εργασίας»: Ήταν ο νόμος για τη λειτουργία των χαρτοπαικτικών λεσχών. Και η αστυνομία πήρε εντολή να τον εφαρμόσει με κάθε αυστηρότητα. Την άνοιξη του 1905, οι περισσότερες λέσχες έκλεισαν.

Ο Κωστογερακάρης ήταν μανιώδης χαρτοπαίκτης κι έβγαζε το ψωμί του ως μπράβος παράνομης χαρτοπαικτικής λέσχης. Τα μέτρα του Δηλιγιάννη κυριολεκτικά τον άφηναν άνεργο. Με το χαρτί με τα αιτήματά του στο χέρι, την έστησε στην είσοδο της Βουλής. Ήταν 31 Μαΐου του 1905.

Η άμαξα του Δηλιγιάννη σταμάτησε μπροστά στα σκαλιά της Βουλής (στη σημερινή πλατεία Κολοκοτρώνη). Ο Δηλιγιάννης ήταν μάστορας στις δημόσιες σχέσεις. Είδε τον Κωστογερακάρη να τρέχει ανεμιζοντας το χαρτί με τα αιτήματα και στράφηκε προς το

μέρος του, χαμογελώντας, έτοιμος να ακούσει, τι είχε να του πει ο ψηφοφόρος του. Μόνο που ο «ψηφοφόρος», μόλις πλησίασε, έβγαλε ένα μαχαίρι και το κάρφωσε στο στήθος του πρωθυπουργού. Ο Δηλιγιάννης που είχε επιζήσει τόσων καταστροφών, πήγε από το χέρι χαρτοπαίκτη. Πέθανε λίγο αργότερα στο ιατρείο της Βουλής. Ο Κωστογερακάρης δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Αποκεφαλίστηκε στο Παλαμήδι (στο Ναύπλιο). Το Εθνικό κόμμα διαλύθηκε. Οι χαρτοπαικτικές λέσχες, νόμιμες και παράνομες, επιζούν σήμερα, οι πλείστες εκσυγχρονισμένες.

(Έθνος της Κυριακής, 17.2.2002) (τελευταία επεξεργασία, 3.5.2009)